

skab, må bygge på et praktisk anvendeligt kriterium for, om personerne faktisk har været fælles om de formuegoder, som de hver især ejede. Det skyldes, at der med hensyn til samlivsforholdene ikke findes en retsordning svarende til ægteskabslovgivningens regler, hvorefter selve den officielle vielses-handling medfører, at alt, der ikke udtrykkelig gøres til særeje, indgår i det ægte-skabelige formuefællesskab, uanset hvordan rådigheden over formuen er fordelt mellem ægtefællerne.

I almindelighed kan man heller ikke regne med, at det finder udtryk i nogen offentlig registrering eller lignende, når 2 samlevende personer faktisk er fælles om et eller flere formuegoder.

I forbindelse med det her omtalte problem må der tages stilling til, hvor stor en del af formuen personerne skal have været fælles om. Det må således afklares, om det skal være tilstrækkeligt, at de har været fælles om enkelte formuegenstande, f. eks. indboet, eller om det — som et andet yderpunkt — skal være en betingelse, at ingen af personerne har holdt nogen del af sin formue uden for fællesskabet. Man må også her været opmærksom på, at ordningen må udformes således, at det er praktisk muligt at konstatere, om kravene er opfyldt.

Som nævnt af finansministeren under 1. behandling af lovforslaget (Folketings-tidende 1969-70, sp. 978) må en løsning af det rejste spørgsmål forudsætte, at de omtalte afgrænsningsproblemer afklares. Det er ikke anset for muligt at udarbejde det ønskede udkast uden nærmere direktiver herom.

Spørgsmål 9:

- a) I hvilket omfang anvendes den finansministeren tillagte dispensationsbemyndigelse i arveafgiftslovens § 3, næstsidste afsnit?
- b) Er bestemmelsen efter sin ordlyd anvendelig på de tilfælde af ikke offentlig registreret samliv, som blev nævnt under lovforslagets 1. behandling, herunder samboende søskende eller andre beslægtede samt samboende ikke beslægtede af samme eller forskelligt køn? I benægtende fald udbedes udkast til udvidelse af bemyndigelsen med henblik på disse tilfælde.

Svar:

Den nævnte regel i arveafgiftslovens § 3, stk. 5, lyder således:

„Hvis arvingen som arveladerens plejebarn har indtaget barns stilling i arveladerens hjem, samt hvis arvingen ved arveladerens død i længere tid har hørt til dennes husstand eller været økonomisk afhængig af ham, kan finansministeren tillade, at arveafgiften svares efter en lavere afgiftsklasse end den, arvingens slægtskabsforhold til arveladeren vil betinge. Har arvingen i de sidste 5 år før arveladerens død hørt til dennes husstand eller været økonomisk afhængig af ham og arvelodden ikke overstiger 2.000 kr., bortfalder arveafgiften.“

Ad a). Om bestemmelsens praktisering kan følgende oplyses:

1. Det er fast praksis at tillade arveafgiften beregnet efter afgiftsklasse A, når der har foreligget et *plejebarnsforhold* af den art, der nævnes i § 3, stk. 5.

2. I praksis er det altid anset for en betingelse for at anvende reglen om arvinger, der ved arveladerens død har hørt til hans husstand i længere tid; at arveladeren og arvingen stod over for hinanden som arbejdsgiver og arbejdstager.

Den største gruppe, der opnår afgiftsnedsættelse efter denne regel, er husbestyrerinder; men også andre arvinger kan opfylde betingelserne, f. eks. en medhjælper på afdødes landbrugsejendom.

3. Har der hverken foreligget et plejebarnsforhold eller et husstandsforhold som nævnt under 1 og 2, afhænger muligheden for afgiftsnedsættelse af, om arvingen har været økonomisk afhængig af arveladeren.

Nedsættelse efter reglen om økonomisk afhængighed kan bevilges, når arveladeren har forsørget arvingen og arvingen ikke har kunnet betale udgifterne til en rimelig livsførelse af sine egne arbejds- eller formueindtægter.

Afgiftsnedsættelse kan også bevilges, når arveladeren og arvingen har været gensidigt økonomisk afhængige af hinanden i den forstand, at de begge har levet i beskedne kår og derfor kun har kunnet klare sig økonomisk ved at være fælles om leveomkostningerne.

Afgiftsnedsættelse efter reglerne om husstandsforhold og om økonomisk afhængig-